

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

דבר ברור ופשוט, שעכשיו הוא במצב שבני ישראל נמצאים "בעבר הירדן", ועומדים ממש להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו כפשוטו ממש בגאולה האמיתית והשלימה

ראו ע' 89

עש"ק פ' דברים, שבת חזון, ג' מנ"א
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תבב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

שיהיו כל עניני המקום כמו בליובאוויטש - מקום המעין

ב"ה

3 דבר מלכות - פרסום ראשון בלשון הקודש!

"אשירה לך ה' אזמרה" / משיחת ש"פ דברים ה'תש"מ

7 זמן הגאולה

770 יעבור בשלימותו להר הבית / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

13 ניצוצות של משיח

הדבר היחיד שאליו מחכים / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 המעשה הוא העיקר

בודאי התבונן ויתבונן כאו"א בענין דשבת חזון / הוראות למעשה בפועל

15 כתי"ק - פרסום ראשון

שיהיו כל ענינים המקום כמו בליובאוויטש / מהגהת הרבי על שיחת ש"פ פינחס ה'תשי"ז

בקשר עם ימי בין הזמנים בהם יוצאים השלוחים לערי השדה, מובא בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ פינחס ה'תשי"ז (נדפסה בלקו"ש חי"ג ע' 302 ואילך)

וכמו"כ בנדו"ד: בלי הבט אשר פעלו הרבה בהפצת המענינות בניין הזמן ישיבה בערי השדה, צריכים לזכור (לא זוהי המטרה. המטרה היא לייסד ישיבה כמו בליובאוויטש. וזה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, כרצון ולגות-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו וליכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי/ לברכות עד בלי די

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

וכמו"כ בנדו"ד: בלי הבט אשר פעלו הרבה בהפצת המענינות במשך הזמן ששהו בערי השדה, צריכים לזכור שעדיין - לא זוהי המטרה. המטרה היא לייסד ישיבה כמו בליובאוויטש. ושיהיו כל עניני המקום כמו בליובאוויטש - מקום המעין.

ואף אשר סדר העבודה הוא שאי אפשר להגיע מיד להמטרה כ"א צריכים ללכת ממסע למסע ומדרגא לדרגא, בכ"ז הנה גם בתחילת העבודה צריכים לזכור בפנימיות את המטרה והתכלית, ולהסביר זאת גם לתלמידיהם, לבאר להם:

רק לע"ע אין אנו נותנים לפניכם את הכל, כי עדיין אין אתם כלי קבול, אבל מטרתינו הוא להסיע אתכם ממסע למסע עד אשר נבוא לארץ נושבת, למים חיים כמו שהם במקורם.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בתי' רות שי זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, כרצון ולגות-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו וליכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי/ לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ת ה'תשס"ב
יה"ר שתיכף ומיד יקוים העידן הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

בודאי התבונן ויתבונן כאו"א בענין שבת חזון

ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

בעמדנו בשבת חזון שאז "מראין לכאו"א המקדש דלעתיד" – בודאי התבונן ויתבונן כאו"א בענין זה.

ובפשטות, שבאמרו "מודה אני לפניך כו' שהחזרת בי נשמתני", בכל יום, יודע, ומתבונן בזה, שהנשמה שהחזיר לו הקב"ה ביום הש"ק זה, בהיותה למעלה, **ראתה** את המקדש דלעתיד.

ויש להוסיף, שמצד הענין ד"מעלין בקודש", הרי, ראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון השתא היא באופן נעלה יותר מראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון דשנה שעבר, ועאכו"כ לגבי השנים שלפנ"ז, וכן הלאה, עד לשבת חזון ה**ראשון** שבו הראו את המקדש דלעתיד, מיד לאחר החורבן, שמה מובן גודל העילוי דראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון זה.

וע"י ההתבוננות המתאימה בכל האמור – בודאי יתוסף בכל פרטי העבודה ד"זעשו לי מקדש" ביתר שאת וביתר עוז, בחיות מחודשת, וכן חידוש כפשוטו ממש, עד לעילוי והוספה **שביאין-ערוך לגמרי**, כפי שהי' ניתוסף אצלו אילו ראה את המקדש דלעתיד **בעיניו ממש!**

ויה"ר ש"מחזון – ותחזנה עינינו", היינו, שזוכים לראיית המקדש דלעתיד **בפועל ממש**.

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז, "ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה", ככל הפירושים שבה בנוגע לעבודה הרוחנית – פד' וגילוי דבחי' "ציון", עצם הנשמה, כפי שנמצאת בגוף הגשמי, וכן הפד' מההעלם והסתר דגוף ונה"ב שהם בבחי' "שבי", והן ובעיקר – "אין מקרא יוצא מידי פשוטו" – הגאולה דציון וירושלים כפשוטם,

וכל זה – במהרה בימינו ממש, "לא עיכבן אפילו כהרף עין",

ועד כדי כך, שלא צריכים לומר "ותחזנה", וכן "תפדה", בלשון עתיד, כי אם, בלשון **הוה**, ויתירה מזה – בלשון **עבר**, מכיון שנתקיים כבר ברגע שלפנ"ז, תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

"אשירה לך ה' אזמרה"

אע"פ שבעיני בשר לא רואים את "המקדש דלעתיד" שמראים לכאו"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי' – אבל האם בגלל שהסוסים הם סוסים – המלאכים אינם מלאכים?! • וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה זאת, זה פועל אצלו התאמתות בידיעה, כאילו שהוא רואה את-זה בעצמו בעיני בשר • בפרט כשאוחזים לאחרי שמלאו מאה שנה להולדת כ"ק מו"ח אדמו"ר, שאזי העבודה היא באופן כפי שאומרים בפרק קא בתהלים – "אשירה לך ה' אזמרה", וישנם ב' המעלות, המעלה ד"אשירה" והמעלה ד"אזמרה", ששיר הוא בפה וזמר הוא בכלי, ששני ענינים אלו היו בבית המקדש • תרגום חפשי משיחת ש"פ דברים ה'תשמ"מ – בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

שעי"ז יפתח את הדרך⁴ – אבל אח"כ ע"י הנביא מראים את בית המקדש "לכאו"א".

ומה מראים "לכאו"א" – לא את ביהמ"ק משמיח יבנה לעתיד לבוא, יבנה ביהמ"ק במקומו – לשון עתיד [או (בלשון הרמב"ם⁵) "ובנה מקדש במקומו", שגם "ובנה" הוא בלשון עתיד] – אלא⁶ את בית המקדש של הקב"ה שהוא "בנוי ומשוכלל"⁷, "המקדש אד'

א. בענין שבת חזון ישנו דבר נפלא:

מובא בשם ר' לוי יצחק מברדיטשוב¹. [.] ש"שבת חזון" הוא מלשון **מחזה**, שבשבת זו מראים "לכאו"א המקדש דלעתיד".

הביאור בזה בפרטיות:

"המקדש דלעתיד" שמראים בשבת חזון, מראים לא רק לישעי' הנביא² או לשאר הנביאים – אלא גם "לכאו"א" מישראל.

בתחילה אכן הראו אותו לנביא³, בכדי

(4) ראה סה"מ תרע"ח ע' רפג. תרפ"ח ע' קב.

(5) הל' מלכים ספי"א.

(6) ראה אוה"ת שם (בהמשל) "עשה לו לבוש שלישי כו". וראה לקו"ש חכ"ט ע' 22 והערה 42. ואף דשם מבורר שהוא "בנינא דקוב"ה" – ראה לקמן ס"ב ובהנסמן שם בהערה 9.

(7) פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ובכ"מ.

(1) נעתק באוה"ת נ"ך כרך ב' ע' א'צז – בשוה"ג.

(2) דהרי השבת נק' ע"ש "חזון ישעיהו" – אף שהראו אותו ליחזקאל כהערה הבאה.

(3) היינו ליחזקאל – ראה יחזקאל סימן א' ואילך.

רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ד.

הדבר היחיד שאליו מחכים

כמדובר כו"כ פעמים, שסיימו כבר כל הענינים, וביהמ"ק עומד ומוכן למעלה, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – כבר "הכל מוכן לסעודה", ישנם כל הענינים מוכנים כתיבה סגורה ונתנו התיבה והמפתח לכל יהודי,

הדבר היחיד שאליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, ועוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: **"עד מתי"?!...**

ועל ידי זה הוא פועל שמשיח צדקנו נכנס עכשיו לבית הכנסת, ולוקח את כולם בתוך כלל ישראל לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לביהמ"ק השלישי, ועוד בשבת חזון זה – זוכים ל"ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה) ה'תש"א - מוגה, תרגום מאידית)

מוכרח, שכבר ישנו משיח במצב שיכול לגאול את ישראל מיד

ובפרט בעמדנו בשבת תשעה באב לאחר חצות היום, הזמן דלידת משיח – הרי זה הזמן **בדיוק** ש"מזלו גובר", המזל דמשיח* הוא בהתגברות, ובאופן ד(מזל מלשון) "ונוזלים", שזה נוזל ונמשך למטה, לכל ישראל (ובפרט לכאו"א מהם בניצוץ משיח שבכאו"א).

(* שישנו בכל דור ודור, ולא עוד, אלא שהוא כבר במצב שראוי לגאול תומי* (מבלי עיכוב חבישת נגע אחד כבגמרא) את ישראל ("הוגה בתורה ועוסק במצוות וכו" – רמב"ם ה' מלכים ספי"א). דמכיון שפס"ד ברור דכשישראל עושין תשובה מיד הן נגאלין – הרי מוכרח, שכבר ישנו (עוד לפני עשיית תשובה) משיח במצב כזה, שכשישראל עושין תשובה יגאל אותם מיד.

(משיחות ש"פ דברים תשעה באב (נדחה) ה'תשמ"ח - מוגה, תרגום מאידית)

הגוף נמצא כבר עכשיו במצב של גאולה

ישנו פתגם מכ"ק מו"ח אדמו"ר (סה"מ קונטרסים ח"א ע' 350), שהנשמות לכתחלה לא הלכו לגלות, אלא רק הגופים – והרי כל אחד מבין, אפילו ויטה גמור, שהעיקר הם עניני הנשמה; והיות שהנשמה איננה בגלות, מובן, שסוכ"ס היא תפעול גם על הגוף – שגם הוא יהי' במצב של גאולה, וכיון ש"כל העומד לינתן כנתון דמי" (ראה ב"ב עו, ב. ועוד), במילא הגוף נמצא כבר **עכשיו** במצב של גאולה!

(תרגום חפשי משיחות ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה), ה'תשל"א - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

כוננו ידיך⁸:

למרות שביהמ"ק שיבנה משיח הוא ג"כ דרגא נעלית ביותר – כמובן מכך שמשיח יהי' נבחר המין האנושי⁹, בחי' היחידה¹⁰, ואחר-כך יתוספו בו כל העלויות ד"הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", "זיכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", "וילחם מלחמת ה"י⁵ – וינצח, אתכפיא ואתהפכא, ולאחרי כל זה יהי' "בנה מקדש במקומו" – א"כ הרי מובן גודל העילוי שיהי' בבית המקדש שיבנה משיח

– אעפ"כ מראים "לכאו"א" בשבת חזון לא את ביהמ"ק שיבנה משיח אלא את ביהמ"ק הבנוי של הקב"ה, "מקדש אדני-כוננו ידיך", שבית מקדש זה הוא באין ערוך נעלה יותר מבית המקדש שיבנה משיח.

ב. והכוונה בזה שמראים זאת "לכאו"א" כאן למטה, הוא כדי לעורר אותנו שיעסוק "בקב שלו"¹¹ בבניית בית המקדש, שאזי ישנם ב' המעלות – הן את ביהמ"ק שבנוי מלמעלה של הקב"ה והן את עבודתו למטה.

ע"ד התייור בין מאמרי חז"ל האומרים שמשיח יבנה את ביהמ"ק לבין מאמרי חז"ל האומרים שביהמ"ק "יגלה ויבוא משמים (בנוי ומשוכלל)" – שלכאורה זו סתירה –

כמדובר פעם בארוכה¹², שבבית המקדש דלעתיד יהיו ב' המעלות – הן המעלה שמשיח יבנה, והן המעלה ש"יגלה ויבוא משמים".

(8) בשלח טו, יז.

(9) ע"ד לשון הרמב"ם בנוגע למשה (פיהמ"ש סנהדרין פ' חלק יסוד השביעי – תרגום קאפח).

(10) סה"מ תרצ"ט ע' 207 בשם הרמ"ז.

(11) ראה ב"מ לח, א.

(12) שיחת מוצש"ק מטו"מ תשל"ט – לקו"ש חי"ח ע' 418 ואילך (וראה גם בהערות). ועוד.

ג. וזה קשור גם להמדובר לעיל¹³, שכל ענין הגלות הוא "על מנת"¹⁴ שתבוא הגאולה, ובעיקר יש להדגיש זאת בשבת שקודם תשעה באב, כיון שאז ניכרת עוד יותר ירידת הגלות. ונקודה זו היא בהדגשה יתירה בענין דשבת חזון, השבת שלפני תשעה באב, שאז מראים כאן **למטה** בזמן **הגלות** "לכאו"א המקדש דלעתיד".

שזה מגלה יותר בבהירות שכל כוונת הירידה בגלות היא – הגאולה ובית המקדש שיהי' אז,

שלכן מראים לכאו"א, למטה בזמן הגלות, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שאז התכלית דירידת הגלות – את "המקדש דלעתיד".

ומראים לו זאת בכוונה כדי שזה יפעל על המעשה והעבודה בפועל שלו, כנ"ל (ס"ב).

ד. ואע"פ שבעיני בשר לא רואים (עכ"פ – כו"כ אינם רואים) את "המקדש דלעתיד" שמראים לכאו"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי' –

אבל (כהסיפור הידוע¹⁵) האם בגלל שהסוסים הם סוסים – המלאכים אינם מלאכים!?

– האם בגלל שהנפש הבהמית שלו והעיני בשר שלו (שהנפש הבהמית פועלת עליהם), אינם רואים את "המקדש דלעתיד" שמראים לו – לא רואה זאת ה"יחידה" שלו?!

וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה

(13) ס"ח בהשיחה (שיחות קודש תשמ"ח ח"ג ע' 726). וראה לקו"ש חכ"ט ע' 12 ואילך.

(14) ראה הנסמן בהערה 17.

(15) ראה הוספה לסה"מ תרפ"ח ע' רא ואילך. ס' השיחות תש"א ע' 130.

וא"כ היום, כאשר מתאספים עשרה מישראל – שאז שורה השכינה¹⁰ – אפילו כשאננם עוסקים בדברי תורה, ובפרט כאשר עוסקים בדברי תורה, ובפרט כזשה מתוך התוועדות חסידית, ובפרט כשחוזרים אימרה ("וואָרט") מהרבי, שרבי הרי הוא "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם"¹¹, אם-כן מצרפים גם את "עצמות" – ואזי יש בכחם לפסוק שגם יהודי אחר יתעורר במסירות נפש ויעמוד בתוקף ביהדות, כפי שמאחלים לעצמנו, כיון שכאשר הולכים בדרך של אהבת ישראל, שזוהי מצותו של הקב"ה, הרי הולכים בשליחותו של הקב"ה, ואזי ישנו כח לפעול גם מה שמלאך מיכאל לא יכול לפעול¹².

ד. . . אנו מצויים עכשיו בימים שעליהם נאמר¹³ יהפכו לששון ולשמחה.

בחסידות מובא שששון ושמחה הם שני קווים, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה. בכל קו הרי ישנה מעלה (כמבואר בשערי אורה¹⁴ ובהמשך תרס"ז¹⁵ בענין תלמוד בבלי וירושלמי, שבכל אחד מהם ישנה מעלה) – ומאחלים שיהפכו לששון ולשמחה, היינו, שיהיו שתי המעלות, שזוהי ע"י קו הג' כנ"ל.

(טרם צאתו אמר): שנצא מהגלות לגאולה השלימה והאמיתית בחסד וברחמים.

(משיחת ש"פ דברים ה'תשט"ו – בלתי מוגה)

- (10) סנהדרין לט, א. תניא ספי"א.
 (11) ואתחנן ה, ה.
 (12) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע ח"ג אגרת תשפד.
 (13) זכר"ה, ת, יט. רמב"ם הל' תעניות בסופו.
 (14) ד"ה בכ"ה כסלו פנ"ד ואילך. כב, ב.
 (15) ע' צ' ואילך.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק
 נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר חצות היום – ה'תשס"ב
 יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

זאת, זה פועל אצלו התאמתות בידיעה, כאילו שהוא רואה את-זה בעצמו בעיני בשר¹⁶.

ה. והמעשה הוא העיקר:

כמדובר לעיל, זה מה שמראים בשבת חזון "לכאו"א המקדש דלעתיד" – הוא בכדי שזה יפעל בעבודתו,

ועי"ז שהוא רואה בשבת חזון את ביהמ"ק בנוי, הוא מבין שכל הגלות היא רק "על מנת שיבוא אר"י ויבנה אריאל"¹⁷,

במילא זה פועל עליו שיוסיף עוד בעבודתו כדי להביא לידי גילוי את הכוונה שבגלות – ה"יבוא אר"י ויבנה אריאל".

ובפרט שמראים לו זאת ברגע הראשון שבשבת חזון – כמובן מכך שתיכף לאחר הרגע הראשון של השבת היא נקראת שבת חזון, כפי שרואים בפשטות: כאשר שואלים משהו מיד ברגע הראשון של השבת: איזו שבת זו, ובמה היא שונה משאר שבתות השנה? – הוא יאמר שזוהי שבת חזון.

ומזה מובן, שגם הנקודה של שבת חזון – שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד" – ישנה כבר ברגע הראשון של שבת זו.

ובפרט כשעומדים כבר עתה לאחר קריאת התורה וקריאת ההפטורה של פ' חזון עם ברכה לפני' ולאחרי', ובפרט כשעומדים בזמן דרעוא דרעוין –

אזי ישנה נתינת כח הרבה יותר חזקה, אשר מה שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד" בשבת זו – יפעל וישפיע על כאו"א במעשה בפועל, מיד בשבת זו.

וגם ישפיע, שיקחו משבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל בימים הבאים.

- (16) רואה בארוכה לקר"ש ח"ט ע' 24 ואילך.
 (17) ל' חז"ל – ילקו"ש ירמ' בתחלת רמז נטר.

וכאשר מקבלים החלטה טובה, אזי כיון שנמצאים כבר קרוב להגאולה – הקב"ה מצרפה ("שטעלט צו") מיד למעשה, "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה"¹⁸, שאזי ישנם שתי המעלות, הן המעלה דמחשבה והן המעלה דמעשה.

ו. ולזה ניתוספה עוד נקודה:

שבת זו נקראת שבת חזון על שם ההפטורה ד"חזון ישעיהו", ש"חזון" הוא תרגום של ראי'.

ומכך גם יוצא, שמה שמראים בשבת חזון "לכאו"א המקדש דלעתיד", כמשמעות השם של שבת זו "שבת חזון" מלשון מחזה – הרי זה קשור גם לענין הראי', כפי שזה בלשון התרגום – "חזון" מלשון מחזה.

והביאור בזה:

כאשר אומרים שהמילה "חזון" היא תרגום של ראי', אין זה ח"ו לגרועותא אלא למעלותא:

זה מראה ומגלה את העילוי דאתהפכא על אתכפיא, העילוי ד"לבנים" על "אבנים", כמבואר בתו"א פ' משפטים¹⁹ עה"פ²⁰ "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר".

ובפרט בנוגע לתרגום בלשון ארמי (ש"חזון" הוא תרגום של ראי' בלשון ארמי):

"ארמי" הוא ענין של רמאות, כמובא בזהר²¹ בנוגע ליונה הנביא (שקשור ליוהכ"פ), ש"יונה" הוא מלשון אונאה.

- (18) קידושין מ, א. וראה סה"מ תש"ב ע' 87.
 (19) עז, ג ואילך. עת, רע"ג.

(20) משפטים כד, י.

(21) ח"ב קצט, א. וראה אוה"ת שה"ש כרך ב ס"ע תקלב ואילך.

והרי זהו התוכן של כל העולם – שהוא רמאות ("נארעריי") ואחיות עינים – מה שהאדם רואה בעולם הוא דבר מרומה – ואמיתית המציאות של העולם היא "על מנת" ענין אחר, ע"ד מה שהגמרא אומרת²² שכל המציאות דבראית העולמות היתה על מנת שבני ישראל יקבלו את התורה.

ז. ועפ"ז מובן העילוי דשבת חזון:

ללא הבט על-כך שנמצאים אנו בגלות בכלל, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שזוהי הדרגא הכי תחתונה ד"ארמי", של רמאות, כיון שהמציאות האמיתית של הגלות אינה הגלות עצמה אלא "על מנת" שתבוא הגאולה –

אזי בדרגא זו התחתונה גופא, ב"ארמי", נפעל הענין דשבת חזון, שהוא התרגום ארמי של רא' – שמראים לו את "המקדש דלעתיד",

אשר זוהי תכלית השלימות ד"ותהי' להם הלבנה לאבן"²³, שמתרגום ובפרט מתרגום ארמי, עושים ענין בקדושה, עד לענין שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד".

ובעבודת האדם:

הראי' של "המקדש דלעתיד" שישנה אצל כאו"א בשבת חזון – צריכה לפעול עליו לא רק בעבודתו בתומ'צ ובתפלה וכו', שאלו הם ענינים בבחי' לשון הקודש – אלא לפעול עליו גם בעניני העולם שלו, באכילה ושת' ושאר עניניו – שגם הם יהיו חדורים בראיית "המקדש דלעתיד".

ח. ועי"ז שכאו"א לוקח את הנתנית כח מכך שמראים לו את "המקדש דלעתיד",

(22) שבת פח, א.

(23) ל' הכתוב – נח יא, ג. וראה תו"א שם עת, ג.

ומוריד א"ז לפועל בעבודתו עוד בימי הגלות האחרונים – הרי זה ממחר יותר את גילוי ה"על מנת" של הגלות – הגאולה השלימה.

מכיון שכעת הרי כבר בודאי "כלו כל הקיצין"²⁴ לשון רבים, עד שנמצאים אנו גם לאחר הקץ דשנת תש"ג,

ובפרט שכבר אוחזים ב"ויהי²⁵ בשלשים שנה"²⁶, "בן שלשים לכח"²⁷, שעוסקים במעשינו ועבודתנו כרצון ובשליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר,

וכן מלאו מאה שנה להולדת כ"ק מו"ח אדמו"ר, שאזי העבודה היא באופן כפי שאומרים בפרק קא בתהלים (לאחרי פרק ק – "מזמור לתודה") – "אשירה לך ה' אומרה", וישנם ב' המעלות, המעלה ד"אשירה" והמעלה ד"אומרה", ששיר הוא בפה וזמר הוא בכלי, ששני ענינים אלו היו בבית המקדש²⁸ – הרי זה דבר בטוח שכבר אוחזים ב"רכוש גדול"²⁹ הכי נעלה שיכול להיות ע"י הגלות.

והיות ש"כלו כל הקיצין", אזי אפי' אם לא הגיע עוד ה"אחישה" אלא רק "בעתה"³⁰ – הרי ה"בעתה" ישנו כבר בודאי.

ולכן כעת כבר בודאי הזמן שבית המקדש שמראים לכאו"א בשבת זו – יתגלה בפועל, ויקויים ה"ויבנה אריאל", כפי שמסיים בילקוט³¹.

(24) סנהדרין צז, ב.

(25) יחזקאל א, א. וראה קצוה"ע לתניא ע' עו. לקו"ש ח"ב ע' 591 ואילך. ח"ד ע' 1323 ואילך.

(26) היינו: אחרי תש"י.

(27) אבות ספ"ה.

(28) ראה רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ג ה"ג. ועוד.

(29) ל' הפסוק – לך טו, יד.

(30) ישע"י ס, כב. סנהדרין צח, א.

(31) שבהערה 17.

שבהם הרי יש חילול השם – זה לא שוה וכדאי.

ועוד ועיקר, מה שאנחנו רוצים ומה שאנו מובטחים שבעקבתא דעקבתא דמשיחא, הזמן שבו אנו מצויים עתה, יהי' טוב הנראה והנגלה, וטוב הנראה והנגלה פירושו שלא יהיו שום גזירות, ושיילמדו תורה ויקיימו מצוות מתוך מנוחה והרחבת הדעת.

ב. כאשר הרמב"ם מדבר אודות משיח, הוא אומר⁴ שמישח "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה".

ולכאורה קשה, הרי הגמ' אומרת⁵ שהדור של משיח יהי' כולו זכאי או כולו חייב, וא"כ ממה-נפשך לא שייך בזה ענין הכפי': באם "כולו זכאי" הרי לא זקוקים לענין של כפי', ובאם "כולו חייב" שוב לא מתאים ענין של כפי' משום ש(כדי לכפות) מוכרחים משהו (טוב) להאחז בו, ו"בכולו חייב" זה לא שייך?

אלא הענין הוא, כפי שהרבי (מהורש"ב) נ"ע כותב במכתב⁶ (והמכתב כבר ישנו בדפוס) שישנם שני תקופות – דוד ובן דוד: דוד זהו כבר הגילוי של משיח, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר"⁷, ובן דוד הוא זמן מוקדם יותר, שבו עדיין לא יהי' גילוי זה, וכיון שעוד יהי' העלם, לכן יהיו תערובות טוב ורע.

ובמילא יובן מה שהרמב"ם אומר שמישח יכוף כו' – היות ומה שכתוב כולו זכאי או כולו חייב, הולך על המדרגה השני' (דוד), שאז יהי' כבר לאחר הבירור ואכן לא יהי' שייך ענין של כפי', משא"כ הזמן הראשון של בן דוד, עליו אומר הרמב"ם שמישח יכוף, משום שאז יהיו עוד תערובות, ומשיח יכוף כו'.

והעבודה של משיח תהי' לכפות ולברר את הטוב מהרע (מאחר ויהיו עדיין תערובות, כנ"ל). וכיצד? – אלו שהם "כולו חייב" יניחו אותם הצידה בינתיים, ואלו שהם "כולו זכאי" הוא יקח אותם לגאולה. ואח"כ יפעל גם באלו שהיו קודם "כולו חייב", שגם אותם יקח איתו לגאולה השלימה.

ג. ענין הכפי' של משיח – אין הכוונה כפי' בשוט דוקא, אלא יתכן גם כפי' בדברים⁸. ויתירה מזו: אפשר לדבר במקום אחר לגמרי, ואעפ"כ זה יפעל גם על אחד שלא שמע מאומה שע"י הדיבורים כופים אותו ומורידים אצלו את האונס של היצר הרע כנ"ל.

ועל דרך מה שאדמו"ר הזקן כותב⁹, "כשנפל איזה ענין בשכלו של מורי" הי' מוציא זאת בדיבור, אפילו כשלא הי' בסמוך אף אחד מתלמידיו ואף אחד לא שמע זאת, כיון שבזה לבד שהמשיך זאת בעולם הדיבור, זה פעל בכל קצוי תבל.

(4) הל' מלכים פי"א ה"ד.

(7) ישע"י מ, ה.

(8) ראה ב"ב ח, ב בתוד"ה אכפיה לר' נתן.

(9) מאמרים הקצרים ע' תסד. וש"נ.

(6) אג"ק שלו ח"א ע' שיא ואילך.

זה שמשיח נולד אזי!²¹

ע"י הגעגועים למשיח בודאי יפעלו ויגלו ביאתו

ג. ההוראה לפועל מכל זה:

יהודים צריכים לדעת שבודאי כבר בא הזמן שמשיח יבוא, כנ"ל בארוכה, צריך רק שיהי געגועים למשיח, ובודאי שעי"ז יפעלו ויגלו ("ארויסרופן") ביאתו.

וזה שלעת עתה עדיין לא בא – זוהי קושיא, שכל קושיא באה מהעלם והסתר הגלות, ובודאי שמשיח בעצמו יתרצה; אבל אסור שזה יחליש יהודי ח"ו, אלא אדרבה – זה צריך לעורר עוד יותר עלי' בהעבודה "בעבר הירדן" – תוספת מרץ וחיות, להוסיף ביתר שאת וביתר עז ב"משפט" (תורה) ו"צדקה", שמביאים הגאולה, "ציון במשפט תפדה ושב" בצדקה".

(משיחת ש"פ דברים תשעה באב (נדחה) ה'תשמ"ח - מונה, תרגום מאידית*)

(21) איכ"ר פ"א, נא. ש"בארץ מואב" (ראה לקו"ת חוקת סו, ג. אוה"ת נ"ד ע"נה). ולהעיר שמשיח יצא מרות המואב' – גילוי הטוב (* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

כיצד משיח יכפה את כל ישראל?

בתרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. הרבי נוהג לומר שאין להתערב ב"בעל-הבית" שקייט".

כמו כן ישנו מאמר של אדמו"ר האמצעי ד"ה "להבין ענין הצבא"¹, האומר אשר בצבא ישנם גזירות על קיום המצוות, ולכאורה איזו תכלית ישנה בה? ומבאר במאמר, שכאשר ישנם גזירות ואעפ"כ מקיימים כמה מצוות במסירות נפש, אזי אותם מספר מצוות הן כל כך יקרות למעלה, עד שבשבילן כדאיים כל הגזירות ומניעת קיומם של מצוות רבות, מצד גודל הנחת-רוח שיש [למעלה] מאותם מספר מצוות שמקיימים במסירות נפש.

אבל מ"מ הרי אין זה טוב הנראה והנגלה, ואנו חפצים הרי שיהי' בטוב הנראה והנגלה.

ועוד ענין בזה: מה שמובא במאמר (הנ"ל) מדבר אודות גזירות הבאות מגוים, שבזה אין חילול השם כיון שהם [הגוים] "כגרזן ביד החוצב"², משא"כ בגזירות הבאות מיהודים³,

(1) מאמרי אדמוה"צ קונטרסים ע' רסג (להבין ענין רבים תשי"ז פ"ד. ובכ"מ.

לקיחת אנשי חיל). (3) כמדומה שדובר אז על גיוס בני הישיבות. המו"ל.

(2) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות מילה פ"ג. ד"ה מים

770 יעבור בשלימותו להר הבית

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

הגמרא במסכת מגילה אומרת¹: "עתידין בתי כנסיות ובתי מדרשות" – "מקדש מעט"² שבחוץ לארץ – "שיקבעו בארץ ישראל", עד למקום המקדש על הר המורי³.

זאת-אומרת, לא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים בבתי כנסיות ולומדי התורה בבתי מדרשות, ולא רק את התורה ומצוות שקיימו שמה וספרי התורה – אלא גם את עצם האבנים, העצים והעפר⁴ של **הבנינים הגשמיים** דבתי כנסיות ובתי מדרשות, יקחו לארץ ישראל למקום המקדש על הר המורי!

כיון שעי"ז שיהודים התפללו ולמדו תורה באותם בתי כנסיות ובתי מדרשות במשך זמן גלות, ובלשון הגמרא⁵ "קורין ומרביצין בהן תורה" – הם המשיכו קדושה גם בבתי עצמם, באבנים, עצים ועפר, והקדושה נשארת בהם באופן קבוע ונצחי לעולמים, עד שמעבירים אותם לארץ ישראל ולירושלים על הר הבית⁶.

שזהו דבר נפלא ("א געוואלדיקע זאך"): אע"פ שנמצאים בגלות, ועוד בגלות בתוך גלות – כי נוסף על הגלות דירידת הנשמה בגוף, נמצאים גם בגלות כפשוטו – אעפ"כ, עי"ז שיהודים מתפללים ולומדים בבתי כנסיות ובתי מדרשות, הם ממשיכים קדושה נצחית בעצם הבנינים הגשמיים, עד שיעבירו את הבנינים לארץ ישראל לירושלים על הר הבית, מעבר מן הקצה אל הקצה – מגלות בתוך גלות עד לתכלית העילוי בקדושה!

[. .] אם הדברים אמורים בנוגע לכל הבתי כנסיות ובתי מדרשות, עאכו"כ שכן הוא בנוגע לבית הכנסת ובית המדרש זה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, היכן שעבד את עבודתו בתומ"צ והנהיג את צאן מרעיתו במשך עשר שנים – הרי זה דבר הברור שלא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים ולומדי התורה בביהכנ"ס וביהמ"ד זה, ולא רק את התומ"צ וכל הענינים שכ"ק מו"ח אדמו"ר פעל, ולא רק את ספרי התורה וכו' – אלא גם את עצם הבנין של האבנים, עצים ועפר עם ה"עזרת נשים" וכל הענינים שנמצאים שם וכו' – יקחו יחד לארץ ישראל, לירושלים על הר הבית!

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ב - בלתי מונה)

(1) כט, א. בכ"ז ראה קונטרס בענין "מקדש מעט זה

בית רבינו שבבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך).

(2) יחזקאל יא, טז.

(6) ראה גם לקו"ש ח"ו ע' 168.

(3) ראה חדא"ג שם.

כעת צריך להרגיש בגלוי שעומדים "בעבר הירדן"

א. . . ע"פ הנ"ל מובנת ההוראה לבני דורנו זה, דור האחרון של הגלות – שמכיון שעומדים בסיום הגלות ד"ע רבות מואב" [לפי כל הסימנים בגמרא², ולפי מה ש"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו העיד כבר מלפני כמה שנים, שנשא רק לצחצח הכפתורים³, ו"לאלתר לגאולה⁴, ומשיח עומד אחר כתרנו⁵, וכו' וכו'] – מובן שעכשיו צריך כבר להרגיש בגלוי (לא הקושי של הגלות ר"ל, אלא) שעומדים "בעבר הירדן", נמצאים כבר בעלי ליכנס לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם"⁶.

ובמכ"ש וק"ז: אם בנוגע להכנות לכניסתם בפעם הראשונה לארץ ישראל (כשבני"ה היו עדיין "בערבות מואב") כבר נרגשה רק העלי' שבה ("בעבר הירדן"), אע"פ שמה ידע שהוא לא יכניס את בני"ה לארץ ישראל (מבלי הבט על תפלתו להקב"ה "ואתחנן אל ה' גו"), ובמילא יכול להיות שהביאה לארץ לא תהי' ביאה נצחית⁷, ויכול להיות שאח"כ ילכו עוד הפעם בגלות⁸,

ואחד הטעמים לזה הוא, כי משה הוא למעלה מענין הגלות⁹, ובמילא באם משה הי' מכניסם לארץ ישראל, אזי לא יכול הי' להיות גלות⁷; אבל שלילת הגלות אז הי' בא מצד הגילוי מלמעלה (מכח משה) ולא מצד מציאות העולם עצמו, ונשאר **האפשרות** לגלות . . . ולכן לא משה הכניסם לארץ ישראל, שזה איפשר שתהי' אח"כ גלות, ובני"ה יכניעו ויבררו הכחות דלעו"ז, של סיבת הגלות, שזה פועל עלי' וגאולה נעלית יותר¹⁰, גאולה שאין אחרי' גלות (אפילו לא אפשרות לגלות) –

ביחד עם משה רבינו כפשוטו ממש

על-אחת-כמה וכמה בסיום גלות זה האחרון, כאשר כבר עברו עבודת הבידורים בגלות, וכל הנסיונות עד לחבלי משיח, הדברים המבהילים בלתי משוערים כלל וכלל (אפילו לאומות העולם) שאירעו בדורנו זה הי' לא תהי', לא תקום גו' – **הרי דבר ברור ופשוט**, שעכשיו הוא במצב שבני ישראל נמצאים "בעבר הירדן", ועומדים ממש ("מ'האלט אַט אַט")

- 1) המבואר בהשיחה לפנ"ז (התועדויות תשמ"ח ח"ד ע' 114 ואילך). המו"ל.
- 2) בסיום מסכת סוטה.
- 3) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
- 4) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.
- 5) "קול קורא" שם סיון תש"א.
- 6) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר מכו" אד"ר תרח"ץ (נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצ"ז, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רע"ט).

- 7) ראה שערי תשובה לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו. אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. ועוד.
- 8) ועפ"ז יומתק מה שגבי מיתת משה (מפני שלא נכנס לארץ) ובכיתת בני"ה על זה נאמר (ברכה לד, א. ח) רק "בערבות מואב" (ולא "בעבר הירדן"), שזה מדגיש הירידה בגלות, כנ"ל בפנים סוס"ד (התועדויות הנ"ל ע' 116. המו"ל).
- 9) ראה סוטה ט, סע"א (בנוגע מעשה ידי משה).
- 10) ראה אוה"ת שם ע' פז.

להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו¹¹ כפשוטו ממש¹² (כפי שביקש בתפלתו¹³ "ואתחנן את ה' גו") בגאולה האמיתית והשלימה, שאין אחרי' גלות, ע"י משיח צדקנו,

שהוא עומד ומצפה חסר-סבלנות לרגע שיגאל את בני ישראל מהגלות, וזה יכול להיות תיכף ומיד ממש, ועד כדי כך שהגמרא אומרת¹⁴ שמשח "יתיב ביני עניי סובלי חלאים וכולן שרו ואסירי בחד זימנא, איהו (משיח) שרי חד ואסיר חד, אמר דילמא מבעינא דלא איעכב" (שרי חד נגע ומקנחו וקושרו ואח"כ מתיר האחר כו' ואינו מתיר שני נגעים יחד דסבר איבעי לי לצאת וליגאל את ישראל לא איתעכב כדי קשירות שני נגעים),

ועאכו"כ שלאחרי כל העבודה דבני"ה בהתאם ל"בקולו תשמעו", הרי בודאי שמשח בא "היום"¹⁵, ויתירה מזו – מכיון שבודאי עשו בני"ה תשובה, הרי ישנה ההבטחה ופס"ד ברור ש"מיד הן גאלין"¹⁶, ולא עכבן אפילו כהרף עין¹⁷, ובפרט שבודאי הוא גם כבר המצב ד"זכו", ובמילא בא משיח "ארו עם עניי שמיא"¹⁸.

ב. גילוי הטוב והעלי' ("בעבר הירדן") בתשעה באב הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, שתשעה באב חל ביום השבת, שאז התענית נדחה, וידוע פתגם רבותינו נשיאנו¹⁹ (מיוסד על דברי רבי יהודה הנשיא בגמרא²⁰ "הואיל ונדחה אידחה"), "הלואי שיהי' נדחה באמת, ויהפך לששון ולשמחה".

ונוסף לזה: מכיון שהתענית נדחה – הרי בשבת זו מודגש בגלוי רק המעלה של יום זה,

- 1) חגיגה יג, א) כו" (אוה"ת ואתחנן ע' קטז).
- 2) שמשו ואהרן עמהם בתחלת הגאולה – יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.
- 3) כי בודאי שתפלת צדיק מתקיימת [ובמכש"כ מצדיק גוזר והקב"ה מקיים (תנחומא וירא יט. וראה שבת נט, ב). ויתירה מזו הקב"ה גוזר וצדיק מבטל (מו"ק טז, ב. וש"נ)], ועאכו"כ תפלת משה, שאפילו מעשי ידיו נצחיים (סוטה שם), והוא למעלה מכל ענין הגלות, ובפרט שהתפלל משה על זה תקט"ו תפלות (דב"ר שם).
- 4) סנהדרין צח, א ובפרש"י.
- 5) סנהדרין שם.
- 6) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
- 7) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.
- 8) סנהדרין שם.
- 9) ס' השיחות הש"ת ע' 157. נתבאר בלקו"ש י"ז תמוז (נדחה) ש. ז. (חל"ג ע' 156 ואילך. המו"ל).
- 10) קונטרס משיחות ש"פ בלק ש. ז. (סה"ש תשמ"ח ע' 526 ואילך. המו"ל).
- 11) מגילה ה, רע"ב.

11) היינו שבסוף גלות זה האחרון יש החיבור דב' הענינים – הגילוי ד(כח) משה שהוא למעלה מכל ענין הגלות, וביחד עם זה הברור ד"ערבות מואב" בגלות זה האחרון (שעי"ז נעשה גאולה שאין שייך אחרי' גלות).

ויש לומר שזה מרומז גם בתפלת משה עצמה – "ואתחנן", שהתפלל משה תקט"ו תפלות ליכנס לארץ כמנין "ואתחנן" (דב"ר פי"א, י), שענינו דתקט"ו תפילות הוא "להמשיך בחי"י"ה (שהוא למעלה מבחי' ת"ק) בהעולמות שהם בבחי' מהלך ת"ק שנה**

(* ועפ"ז אולי יש להוסיף ביאור בתורת לז"צ (עי' שכה) בפירושו הכתוב "הואיל משה", ש"הואיל אותיות אליהו בחי' דעת דנוקבא, משה בחי' דעת דדרכא).

אלא שבכח (תפלת) משה נפעלת הגאולה (ע"ד אליהו שהוא מבשר הגאולה), וגאולה נצחית (כיון שזה בא לאחרי גלות זה האחרון).

וענין זה מרומז בכתיב "בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את התורה הזאת", כנ"ל בפנים.

(** ולהעיר מהפירוש בתקט"ו - ט"ו פעמים ת"ק (אוה"ת שם ט"ע יג. ע"פ תוד"ה ורגלי - חגיגה שם), היינו השלימות (ט"ו) בעולמות עצמם שחם בבחי' ת"ק, אבל זהו בהוספה על פירוש הפשוט שתקט"ו הוא ת"ק עם עוד ט"ו (ט"ו שלמעלה מת"ק).